

Угода демона. Книга 2

КУПИТИ

Мей Кровфорд завжди вважала, що тримає усе під контролем. Але за останні кілька тижнів її життя докорінно змінилося. Обсидіанове Коло намагається переконати її молодшого брата Джеймі, котрий володіє магічною силою, перейти на бік зла. Долучитися до магів, отих самих магів, які свого часу намагалися їх убити. Мей просить братів Ніка та Алана урятувати Джеймі, та вони й самі — у страшній небезпеці. Від Ніка, як завжди, невідомо, чого чекати, Алан потайки змовляється з демоном, отож Мей вирішує сама побороти магів. Та виявляється, що все і всі — зовсім не такі, якими видаються.

Сара Різ Бреннан

УГОДА
ДЕМОНА

КНИГА

САРА РІЗ БРЕННАН
УГОДА ДЕМОНА

Книга друга

Переклад із англійської
Наталії Дьомової

SARAH REES BRENNAN
THE DEMON'S COVENANT

Книга друга

Copyright © 2010 by Sarah Rees Brennan
Published in arrangement with The Fielding Agency, LLC.
All rights reserved

З англійської переклала *Наталія Дьомова*

За редакцією *Ганни Осадко*
Ілюстрації *Ганни Осадко*
Палітурка *Ростислава Крамара*

Мей Кровфорд завжди вважала, що тримає усе під контролем. Але за останні кілька тижнів її життя докорінно змінилося. Обсидіанове Коло намагається переконати її молодшого брата Джеймі, котрий володіє магічною силою, перейти на бік зла. Долучитися до магів, отих самих магів, які свого часу намагалися їх убити. Мей просить братів Ніка та Алана урятувати Джеймі, та вони й самі — у страшній небезпеці. Від Ніка, як завжди, невідомо, чого чекати, Алан потайки змовляється з демоном, отож Мей вирішує сама побороти магів. Та виявляється, що все і всі — зовсім не такі, якими видаються.

978-966-10-7414-8

К'ярі — найліпшій подрузі
та кращій бібліотечній
знахідці у моєму житті.

ПОДЯКИ:

Одна дуже розумна людина якось мені сказала, що видати другу книжку значно складніше, ніж першу. Саме тому в роботі над першою книгою мені допомагав неабиякий гурт, а над другою — ціла громада! На щастя, мені трапилася прекрасна громада, якій я хочу подякувати! Дякую Крістін Нельсон, найкращій на світі агентці, та її чудовій команді.

Дякую Карен Войтилі, відомій ще як «пані моєї душі»: вона разом із Емілі Фабр урятували книгу від зайвих слів та Страшенно Романтичних Штампів. Спасибі моїй британській редакторці, Вініші Гослінг, яка її підтримала, і копіредакторові, Валері Шіе, яка підтримала їх обох!

Дякую усім в «Саймон енд Шустерс», у США та у Великобританії, і всім чудовим закордонним видавцям за неймовірну підтримку моєї першої книжки — тепер я з легким серцем довіряю вам і ось цю!

Спасибі Ніколь Руссо та Анні Маккін за організацію найкращого туру в США, і Скотту Вестерфелду — за те, що кожен день цього туру був таким прекрасним. Дякую Кетрин Маккенна, що об'їздила разом зі мною Англію, і всьому рекламному відділу «Саймон енд Шустерс Юкей»! Дякую всім бібліотекарям та продавцям книжок, з якими я познайомилась і з якими ще познайомлюся — це для мене честь!

Дякую Сандрі Мітчелл, яка прочитала другий рукопис і сказала, що все у мене ще вийде, і Джастін Ларбалестір, яка прочитала четвертий та підтвердила, що таки вийшло.

«Команді Замку»: Еллі Картер, Дженніфер Лінн Барнс, Сарі Кросс, Керрі Раян, Діані Петерфройнд, Робін Вассерман, Морін Джонсон, Голлі Блек та Кассандрі Клер, на згадку, про кошенят, убивства та печиво.

Клубу «С», С'юзан та Шинейд, за купу писанини та ще більше — кексів.

Кліці — вони знають, про кого я — за те, що рятують мене від божевілля (ще більшого).

Друзям та рідним, які ходили на презентації, підтримували мене і (як це не дивно), навіть після таких випробувань — досі відповідають на мої телефонні дзвінки.

Дякую Наташі, яка завжди вірить, і Дженні, яка досі мріє, що у нас із Наташею це ще минеться.

І дуже дякую всім прихильникам «Лексикона демона»: ваші відгуки на книжку мене надзвичайно приємно вразили і потішили. Електронні листи, малюнки, зустрічі та розмови з вами — це щось! Звісно, я би писала, навіть якби ніхто мене не читав, але завдяки вам це робити значно веселіше.

Сара Різ Бреннан
УГОДА ДЕМОНА

Магія на Бернт-Гауз-лейн

— 3 хвилини на хвилину, — сказала Рейчел, — із нами трапиться щось жахливе.

У цей нічний час вулиця Бернт-Гауз-лейн пустувала. Тріщини в асфальті, заледве помітні вдень, перетворилися на подовгасті темні шрами — криві, зазубрені лінії. Вони повертали у ще одну глуху алейку та зникали десь у пільмі. Дівчата лише зазирнули у темну вуличку і, не змовляючись, прискорили крок. Мей була попереду.

— Ну ж бо, це пригода.

Рейчел з-за спини буркнула: «Я про це і говорю». Мей мусила визнати: можливо, то була не найкраща її ідея. Просто хотілося чогось незвичайного — коли вже нарешті її відпустили з дому! — трохи адреналіну. І вечірка у порожньому складі неподалік Бернт-Гауз-лейн здавалася прекрасним варіантом.

Вуличний ліхтар угорі повільно моргнув єдиним сердитим оком — і ніч ураз проковтнула подруг. Оранжеве світло знову бризнуло із невдоволеним тріском, і ніч їх виплюнула, та Рейчел з Ерікою уже боязко притислися до спини Мей.

Рейчел тремтіла.

— Це найгірший вечір у моєму житті.

— Не кажи дурниць, — обірвала Мей. — У мене були й значно гірші.

Вона повела плечима, наче від холоду, і згадала, як ніж вислизав зі спільної долоні, як лезо важко входило у чужу плоть. Згадала кров на своїх руках.

Рейчел та Еріка не знали, що насправді трапилось минулого місяця. Вони думали, ніби Мей щось зайшло, вона задурила голову бідлашному братику та гайнула з ним до Лондона.

Так само думала матір, тому Мей на два тижні потрапила під домашній арешт: Аннабель забирала її зі школи машиною, мовби якусь малявку, що чимдуж летить від шкільного порогу до дверей автівки, аби лишень потрапити з однієї клітки до іншої.

Мей заплющила очі — тоді агонія ліхтарів і обшарпаний провулок відступили. Вона пригадала, як золотили ліс яскраві ліхтарики, згадала

танець на вістрі небезпеки, коли ще не знаєш, від захвату тебе трусить, чи від жаху, і прямий погляд чорних очей.

Вона бачила магію. І втратила її.

Але краще про це не думати. Вона нарешті вирвалася з дому і буде веселитися. Вона зустрінеється із Себом і більше нічим не перейматиметься.

Збоку щось гримнуло, промайнуло у темряві. Мей смикнулася, Еріка схопила її за руку — гострі нігті впилися у шкіру, наче зуби малого переляканого звіряти.

— Нічого страшного, — голосно заспокоїла Мей, більше себе, ніж подруг.

Вона сотні разів ходила тут після заходу сонця. І ніколи раніше не боялася. І зараз не буде!

Мей рушила далі, твердо та впевнено, і ніщо не ступало за ними слідом — позаду було тихо.

— Чого там боятися? — сказала вона Еріці. — Нічого!

Вони вийшли на сусідню алею і побачили склад, де мала бути вечірка — з вікон лилося спокійне жовте світло. Еріка глибоко вдихнула, і Мей усміхнулася.

— Бачиш. А я що казала!

— Вибач, я налякалася, — покаялася Еріка. Вона за весь цей час і слова не мовила, та завжди була тим янголятком на плечі, що підтримувало ідеї Мей вигуками «Круто! Давай!». Тоді як Рейчел вічно казала: «Ну все, нам торба». — Я знаю, що тут безпечно, правда. Зрештою, тут Джеймі буває. А Джеймі не ходив би по притонах.

Вона розсміялася, і Рейчел також, обидві на шпильках, обидві вищі за Мей, яка стояла поміж ними. При світлі їм вже було не так страшно.

Дискотека на складі раптом перестала бути цікавою.

— Тут буває Джеймі? — перепитала Мей. — Відколи це?

До слова — Джеймі не покарали. Аннабель вирішила, що відповідальна за все Мей, і Мей не перечила. Не могли ж вони правду сказати.

Тому Мей узяла провину на себе, і цілих два тижні щовечора проводжала Джеймі з дому. Він говорив, що йде у бібліотеку, вчитися: зрештою, цього року він закінчував середню школу, і тести не за горами.

Вона не знала, чого їй повірила братові. Він і раніше їй брехав.

Еріка наче розгубилася, та відповіла:

— Тім уже кілька тижнів мало не щовечора тут його бачить.

Тім, хлопець Еріки, був у компанії Себа, а вони, хоч і не з цього району, любили зависати на Бернт-Гауз-лейн. Тут багато хто так тинявся. І багато хто вирішив, ніби цькувати Джеймі — це весело.

Блукати цими завулками пізно увечері... Джеймі ніколи раніше так не ризикував. Мей завжди йому казала: треба бути сміливішим, жити веселіше, та Джеймі тільки криво посміхався у відповідь і говорив, що адреналіну йому вистачає і у шкільній їдальні, під час обіду.

Мей пам'ятала — ще минулого місяця Джеймі загрожувала дуже реальна небезпека. Пам'ятала чорну мітку на тілі брата, пам'ятала, як два незнайомці їй розказали, що він помер.

Зі складу лунала музика: не кликала, не обіцяла магії, але чіткий ритм заспокоював, ніби серцебиття. Мей хотілося знову розважатися з друзями, знайти Себа та подивитися, що у них вийде. Хотілося знову нормального життя.

Так все і буде, щойно вона упевниться, що з братом усе гаразд.

— Ви йдіть, я на хвилинку.

Мей швидко зробила кілька кроків назад у темряву, перш ніж озирнутися на подруг. Світло та музика били їм у спину, і вони дивилися на Мей широкими очима.

— Ти на хвилинку, посеред ночі, в глухому районі? — перепитала Рейчел.

Мей не треба було пояснювати, що це небезпечно. Якщо це для неї небезпечно, то для Джеймі тим паче, і кожна хвилина, яку вона марнує на балачки, для нього, можливо, обертається все більшою халепою.

— Ти хоч глянь, у що вбрана! А якщо раптом бандит, ти його що, плечима голими відлякаєш?

— Так, принаймні, задумано, — кинула Мей, зриваючись на біг.

* * *

Мей часто ходила по цій алеї пізніми вечорами і не раз вивалювалася із клубу з якимось хлопцем, завжди, зрештою, нецікавим при світлі дня. Зараз інакше — вона була одна, нічне повітря холодними гострими пальцями тягнуло по оголених плечах, усе тіло скувала

напруга. Місячне сяйво накинуло павутину на і без того пописані стіни, темрява повнилася можливою небезпекою.

Для тих, кому прикольно виписувати на стінах «Тут був Їаз», так само прикольно буде і напасти на Джеймі. Мей проривалася крізь ніч, зосереджена тільки на пошуках, не розбираючи, куди йде — і трохи не послизнулася, вступивши в калюжу. Виринаючи з-під шару брудної води, до шнурівки причепився край целофанового пакета — як потопельник, що хапається за тонку соломинку. Мей трусил ногою, доки він не спустився назад у водянисту масну могилу.

Раптом почувся хлопчачий голос: «Кровфорд?» — і Мей повернулася та побігла на звук. У промоклому черевіку хлюпало.

«Тинятися цими завулками, — розлютилася Мей. — Та що Джеймі собі думає?»

Вона була страшенно люта, доки не повернула за ріг і не побачила його самого: худого, хирлявого, із витягнутим угору і налакованим білявим волоссям, від чого він анітрохи не видавався вищим. Джеймі завжди був трохи дрібний — а тим паче, коли тулився спиною до стіни і задирав голову на трьох здорованів. Алея здавалася покинутою: брудні, потріскані стіни, перекособочені баки для сміття похилилися один на одного, наче п'яниці. Прекрасне місце для хуліганів.

Тоді вона упізнала тих хлопців.

Отже, Себ Макфарлейн не чекав, коли Мей потанцює з ним на складі. Натомість він вирішив, що значно веселіше буде познуватися над її братом.

Інших двох вона знала погано — лишень бачила, як ті ходили курити за велосипедним сараєм і розпускали у клубах руки.

Себ був високий, чорнявий і трошечки небезпечний, але руки ніколи не розпускав. Мей і справді збиралася дати йому шанс.

Тепер він наступав на Джеймі, а Джеймі втискався у стіну... Тому в майбутньому на Себа очікував один-єдиний шанс — дістати у пику від дівчини.

Він підійшов до Джеймі не так уже й близько, а Джеймі задкував і притискався до стіни. Що ж, це цілком було схоже на Джеймі.

— Сам тут гуляєш? — запитав Себ. — А не страшно, Кровфорд? А раптом на когось нарвешся?

Джеймі моргнув.

— І *справді*, лихо. Добре, що тут стільки сильних чоловіків — вони мене вбережуть!

Себ щосили штурхонув Джеймі.

— Не треба вдавати беззахисного, я тобі не вірю.

— Навіть не знаю, — ліниво протягнув інший хлопець. — А от я вірю.

Ці двоє, яких Мей не знала, — їм, схоже, просто було нудно і тягнуло на подвиги, а це не критично. Мей би підійшла, перевела все на жарт і визволила Джеймі з халепи. Із Себом було інакше — зведені широкі плечі, голос, який бринів від напруги. Він був *злий*.

— Припини, — наполягав він. — Перестань прикидатися. Або... — Він нахилився ближче, ні на мить не відводячи гострого погляду, і тихо пригрозив: — Або я змушу тебе припинити.

Джеймі ковтнув слину і також понизив голос.

— Здається, я розумію. Ти, е, — він раптом усміхнувся, — ти чіпляєшся до мене? Не знаю, як тобі це сказати, але ти — не мій тип.

Себ відскочив від Джеймі, ніби щойно дізнався, що той радіо-активний.

— Не смішно, — гаркнув він. — Думаєш, ти дуже кумедний? Ти жалюгідний.

Джеймі продовжував усміхатися.

— Хочеться вірити, що всього потроху.

Себ скривився і підняв кулак. Мей смикнулася уперед, та заточилася, послизнувшись на мокрій підосві. Серце виривалося із грудей, Мей розпирало від подиву та люті. Вона ж заради Джеймі вчинила убивство — вона пам'ятала і ніж, і кров, і подив на обличчі того мага — а зараз якийсь дурень сміє до нього лізти. Чого Джеймі *не захищається*?

Саме тоді на шию позаду опустилася чиясь тепла долоня. Легко — ніби то подруга чи хлопець вирішили звернути на себе увагу, проходячи повз — пальці торкнулися ніжної шкіри. Талісман під топ-корсетом ожив, шкіру обпекло, наче вибухом маленької зірки. Мей смикнулася і зрозуміла, що навіть повернутися не може: ніби метелик, якого лагідно охопили двома пальцями, а тоді враз прикололи до місця гострою сталевую шпилькою — не ворухнешся.

Серце калатало, як ніколи, у вухах шуміло від крові та нав'язаної закам'янілості. Ураз сяйнула думка: це *магія*. Магія тут, магія на

Бернт-Гауз-лейн, коли вона уже вирішила, що більше ніколи в житті не побачить чарів.

Хтось зачепив її, минаючи, і серед ночі — у Мей над вухом — пролунав голос.

— Джеймі, — майже дослівно повторив її власні думки Джеральд, — чого ти не захищаєшся?

Коли вона чула його востаннє, він обіцяв забрати їхні життя.

Себ та ті двоє налякано озирнулися, та заспокоїлися, щойно побачили Джеральда. Мей знала: навряд чи його вигляд може когось злякати, хоча їй зараз було видно тільки синю сорочку і пісочне волосся, що стирчало навсібіч.

Вона пам'ятала його лагідне, всипане ластовинням обличчя, його неслухняне волосся, сором'язливий голос, милий усміх і пильні, розумні очі.

Джеральд підняв руку, і кругла кришка від сміттевого бака піднялася вгору та просвистіла в повітрі, як зірочка ніндзя, вибивши іскри зі стіни за кілька сантиметрів від голови одного із хлопців.

— Часом зривається такий неймовірний вітер, — зауважив він приязно.

Хлопець, що мало не став жертвою покришки, позадкував. Джеральд легенько махнув рукою — і сталева накривка піднялася знову та зависла, похитуючись у повітрі.

Тихо-тихо, у найтемнішому закутку алеї щось заскрипіло. Навіть нещасна мішень повітряно-десантної кришки — і той повернув голову туди, де від стіни відривалася стара іржава ринва.

Кришка у повітрі закрутилася, набираючи обертів, поки не стала подібна до розмитої срібної плями. Ринва тягнула до людей своє худе і високе тіло, згиналася, нависала із темряви високим, тоненьким і зголоднілим велетом, який нарешті помітив здобич.

Джеральд розсміявся поблажливо, ніби показував фокус, ніби щойно випустив із рукава голубів, а не створив смертоносну ринву.

— Забирайтеся, — порадив він.

Двоє колишніх нападників обмінялися безумними поглядами, тоді глянули на ринву і знову — на Джеральда.

— Не лізьте більше до Джеймі, — попередив той.

Він відступив і махнув рукою, ввічливо пропускаючи їх до

виходу.

І схарапуджені нападники рвонули геть. Вони навіть не помітили Мей, сердиту та закам'янілу.

Себ не ворухнувся. Спочатку Мей вирішила, що його також скувала магія: кулак досі піднятий, але він уже не вдарить. Тоді хлопець опустив руку.

— Ти мене що, не зрозумів? — перепитав Джеральд із погрозою в голосі. — Коли я сказав «забирайтеся», тебе це теж стосувалося.

— Я... — почав було Себ і похитав головою. — Вибачте. Вибачте. Я... добре.

Він схилив голову, але з-під вій — Мей помітила — кинув на Джеймі похмурий погляд.

Джеймі коротко йому махнув і ще докинув:

— Не впади по дорозі.

Себ завагався, ніби й хотів би якось відповісти, може, і вдарити, але тоді зиркнув ще раз на Джеральда, повільно відступив, обійшов мага і забрався геть.

От він побачив Мей. На мить хлопець завмер, а тоді насуплене чоло розгладилося. Себ зам'явся, ніби не знав, що робити, і зрештою, не зробив нічого, просто невпевнено відійшов назад.

Вона з ним потім іще розбереться.

У глибині алеї Джеймі підняв руку — і кришка сповільнила оберти. На якусь мить нерухомо зависла в повітрі, а тоді з неймовірною силою полетіла у Джеральда.

Джеральд легко впіймав її і кивнув на подяку, ніби Джеймі — його зброєносець і щойно подав своєму лицареві щит.

— Так, правильно. Чому ти їм дозволяєш себе цькувати, якщо спокійно можеш щось таке зробити?

— Бо мені цього не потрібно, — коротко відповів Джеймі. — Вони ідіоти, але це не значить, ніби я хочу їх покалічити чи залякати. І мені не потрібно, щоби ти їх залякував. Це взагалі було зайвим! Знаєш, мені тут ще жити.

— Не обов'язково.

Джеймі манірно покліпав очима і розсміявся:

— О, так, укради мене звідси. Ти мене не слухаєш.

— Це ти не слухаєш! — гримнув Джеральд. — Ти — маг.

— Нічого подібного.

— Не тобі вибирати, — сказав Джеральд. — Ти народився магом. Це у тебе в крові, а ти хочеш залишитися у цьому пустому мізерному житті, ховатися від нищих, жалюгідних нікчем... А у тебе ж такі можливості! Я навчу тебе...

Джеймі усміхнувся. Йому було значно веселіше з цим убивцею та магом, аніж зі шкільними хуліганами. Він широко розставив руки і відступив від стіни. Джеральд був вищий за нього, але не випромінював небезпеки.

Він випромінював турботу. Було помітно, що їм комфортно разом.

— І чого ти мене навчиш? — запитав Джеймі, показавши ямочку на правій щоці, поблизу кульчика. — Ручкатися, як маги — таке собі таємне вітання? Чи пальце-паличку?

Джеральд зайшовся сміхом.

— Я... — він ніби розгубився. — Я не розумію, про що ти говориш.

— Це як «стріляти» пальцем, тільки спеціально для магів, — усміхаючись пояснив Джеймі та перекинув рюкзак на одне плече. Він свиснув і пафосно окреслив пальцем коло в повітрі.

— У нас немає паличок, — зауважив Джеральд.

— Аби ти знав, це стало для мене страшенним ударом.

Джеральд знову розсміявся і опустив голову, ховаючи руки в кишенях, а тоді глипнув з-під розтріпаного чуба.

— Ходімо, — покликав він. — Хочу тобі щось показати.

— Така зловісна таємничість, — хмикнув Джеймі. — І як тут відмовиш?

Вони звично зрівняли крок, ніби часто ходили разом. Джеральд підхопив наплічник, який завжди сповзав із плеча Джеймі, та поправив ремінь. Джеймі щось тихо сказав, і Джеральд усміхнувся.

Мей думала, що Джеймі побачить її при виході з алеї, та Джеральд тицьнув пальцем угору:

— Дивися.

Щойно Джеймі підвів очі, як із неба над вулицею немовби зірвало нічні покрови. Повітря замерехтіло, розбита дорога засяяла золотом і увесь світ наповнили чари.

— Усього лиш ілюзія, — сказав Джеймі, коли Мей від зачудування подих сперло у грудях. Він завагався, але спитав: — Як ти це зробив?

— Я тобі покажу, — пообіцяв Джеральд. — Я тобі все покажу.

Світло спливало повільно, неначе мед із ножа. Джеймі досі дивився у небо, роззявивши рота, коли Джеральд обережно підштовхнув його в спину та кудись забрав.

Маг торкнувся Мей, проходячи повз, і вона раптом відтанула, ніби раніше була із льоду, а його дотик розтопив її.

Вона повалилася долу, наче маріонетка, якій ураз обрізали всі ниточки, хапала ротом повітря і напружено думала, вигадувала бодай якийсь план дій. Як упоратися з тим, у що раніше ніколи би не повірила?

Вона завжди знала: світ не обмежується школою, клубами та життям, якого для неї хотіла Аннабель. І Мей дізналася про людей з чарами, про людей, які продають магичні цяцьки на Гоблінських Ярмарках, про магів, які викликають демонів, здатних виконати чи не кожне бажання... За певну винагороду, звісно.

Востаннє вони з Джеймі бачили Джеральда, коли той очолив Обсидіанове Коло магів — те ж саме, яке поставило Джеймі демонську мітку. Їм майже вдалося вселити у Джеймі демона: злого духа, що жив би у його тілі, знищуючи його зсередини. Це Коло мало не вбило Джеймі. Багатьох інших Джеральд точно знищив.

Тепер він у місті, де живе Мей, і вдає кращого друга Джеймі. А ще — брат їй нічого не розповів!

Сама вона не дасть із цим ради. Їм потрібна допомога.

Вона тяжко оперлася на руки, а тоді сіла, прихилившись до брудної цегляної стіни. Від магії не лишилося ані сліду.

Мей дістала телефон і подзвонила Алану.

Вона аж підскочила, коли він відповів — у слухавці ревіли вітри і шаленіла буря, та Алан перекрикував це безумство.

— Алло?!

— Алане? — вона подивилася на чисте спокійне небо над головою.
— Ти де?

У відповідь розлігся гуркіт грому.

— Мей?! — прокричав Алан — і все затихло.

Завивання бурі враз припинилося — не так, ніби стихло помалу, а так, ніби хтось вимкнув небо.

Мей усвідомила, що тремтить.

— Алане, що відбувається?

Тепер Алана було добре чути: його тихий приємний голос, ще неймовірніший по телефону, аніж вживу. Для цього голосу хочеться виконати все, що він просить, і вірити у все, що він скаже. Голос був теплий, ніби Алан радий її чути.

Звісно, так він розмовляв із кожним.

— Нічого. Щось трапилося?

Мей ковтнула слину і спробувала говорити спокійно та впевнено, ніби не прибігла до нього благати про допомогу. Вкотре.

— Джеймі сплутався із магом.

Запала пауза.

Тоді Алан сказав:

— Ми виїжджаємо.

* * *

Джеймі повернувся далеко за північ. Аннабель ще не прийшла з роботи, бо там їй подобалося більше, ніж удома, і Мей кілька годин просиділа в музичній кімнаті, схиливши голову на руки.

Вона думала, це закінчилося.

Щойно Джеймі на неї глянув — миттю кинувся до неї, опустився поруч навколішки і взяв її руки в долоні.

— Я думав, ти збиралася на вечірку. У школі щось сталося? Вчителі не розуміють твоєї унікальності і бунтарства? Ти знову накопала якогось хлопця?

Мей через силу всміхнулася йому.

— У школі все добре. Хоча, коли вже зайшла мова, вчителі зовсім не розуміють моєї унікальності та бунтарства. Де ти був?

— Гуляв, — сказав Джеймі.

Мей бачила — він збентежився. Мабуть, треба радіти, що її брат не вміє брехати так досконало, як Алан, але він схитрував, і Мей стало зле. — Ну ж бо, вставай.

Джеймі скочив на ноги і підійшов до аудіосистеми. Пробігся пальцями по коробках із дисками — і поставив вальс. Вона розсміялася і похитала головою, а він поманив її пальцем.

— Ходи сюди.

— Не хочу, — відказала Мей.

Коли Джеймі потягнув її за руки, вона знову розсміялася і встала.

Він відступив на крок і закрутив її так, що люстри і білі стіни яскравими плямами пронеслися перед очима, ніби стіни обернулися на світло і крутилися разом із нею. Останнім часом Мей усюди ввижалася магія.

На мить усе було так, як завжди: Джеймі та Мей проти цілого світу. Цей великий безглуздий дім нічим не різнився від попереднього, в якому вони жили до розлучення Роджера та Аннабель: еркерні вікна, паркетна підлога, і діти бешкетують та галасують, щоби заглушити лунку тишу...

— То де ти навчилася так танцювати? — почав їхню гру Джеймі.

— У ковбойському барі на Дикому Заході, — підхопила Мей. — Хлопці влучали у пляшку за сотню кроків, та мої рухи не залишали їм жодних шансів. Зрештою, шериф випер мене із міста.

Джеймі перехилив її, аж кінчики волосся торкнулися підлоги. Ефектне па трохи зіпсувало те, що брат не витримав рівноваги та впустив її на паркет. Він похитнувся, і Мей схопилася за його сорочку, щоби піднятися.

Вона віддихалася і пограла бровами.

— Де ти навчився так танцювати, морячку?

— О, я вчився танцям у елітному пансіоні для шляхетних дівичь мадам Мімзі, і сукня у мене була мереживна, на шнурівці. Усі казали, що я «хороша дівчинка», — весело поділився Джеймі. — Як же вони помилялися.

Він підтримував її під лікоть, обережно, ніби боявся, що вона знову впаде. Вони мовчали, танцюючи, і Джеймі не витримав:

— Щось трапилося? У мене таке враження, ніби ти щось від мене приховуєш.

Мей глибоко вдихнула — і раптом у тиші скрипнули двері в кімнату.

Матір повернулася.

Аннабель Кровфорд була низенькою, як Мей та Джеймі, а ще худорлявою, бо не їла нічого, окрім салатиків. Волосся мала лимонно-жовте, біляве, а очі світло-зелені — не такі, як смарагди, а як старомодне мило. Вона була би бляклою та непомітною, якби не хижий полиск її волосся: завжди досконало вкладене, волосся відливало, як налаковане. Якимось чином це надавало їй крижаного

блиску, яскравішого за колір, і не помітити її було неможливо.

— Джеймсе, — вона склала руки на грудях, — Мевіс... Як минув вечір, гарно погуляли?

Вона зміряла Мей холодним поглядом — і та одразу ж пригадала, як упала у завулку і скільки зараз плям на її джинсах. Аннабель, мабуть, так само не схвалювала топ-корсет на чорній шнурівці — з рожевими бантиками і написом: «ВСЕ ТУТ».

Мей задерла підборіддя.

— Так, вечірка вдалася, саме така, як я люблю. Важкі наркотики. Випадковий секс. Ритуальні жертвопринесення.

— Танці, — втрутився Джеймі і рішуче ступив до Аннабель. — Потанцюємо, мамо?

Аннабель, судячи з виразу обличчя, краще би землю їла, але все одно подала Джеймі досконало наманікюрені пальчики. Щойно вони почали танець, вона зачепила його високим підбором.

Мей знала — матір добре танцює і просто так не спотикається. Аннабель любила спорт — так само, як і Роджер. Батьки записували Джеймі та Мей на мільйони додаткових занять, але щось вийшло тільки з танцями. А от спілкуватися з дітьми в Аннабель ніяк не виходило.

Відколи Мей та Джеймі вернулися з Лондона — і Аннабель вирішила, що вони втекли з дому, щоби привернути до себе увагу — матір намагалася бувати з ними частіше. Їй не дуже вдавалися задушевні розмови, та Джеймі радів і з того.

Мей оцінила турботу, особливо коли Роджер надумав, ніби дітям потрібна стабільність — і зовсім перестав приїжджати. Та Мей прекрасно жилося і без батьківського нагляду. Тож хай Аннабель не марнує сил.

— Де ти навчилася так танцювати? — грайливо спитав Джеймі.

— Ееее, кілька років брала уроки балету, — відповіла Аннабель і знову наступила Джеймі на ногу.

Мей відійшла і сіла біля вікна, підтягнувши одне заляпане болотом коліно до грудей.

Колись Коло поставило її братові мітку демона, і вона вбила мага, щоби Джеймі жив. Відтоді Мей мало не щоночі прокидалася, відчуваючи дикий жар крові на пальцях. Вона лежала без сну,

дивилася на свої чисті руки, сірі у темній кімнаті, і згадувала.

Мей не жаліла. Вона би не вагаючись зробила це знову, але сьогодні вона стояла безпорадна, а Джеймі жартував із головним магом.

Брат підійшов до неї, коли закінчилася пісня, став збоку. Мей притулилася щогою до холодної шибки.

— Це правда? — запитав він тихо. — Ти щось від мене приховуєш?

— Можливо, — сказала йому Мей. — У кожного з нас свої таємниці.

Демон перед очима

Нік із Аланом приїхали за два дні. Мей прогуляла школу, щоби їх зустріти — подзвонила секретареві від імені матері.

Секретарка вже добре знала подібні фокуси, і зараз їхня розмова більше нагадувала таку собі гру.

— Здрастуйте, це Аннабель Кровфорд. Боюся, Мевіс просто не зможе сьогодні прийти, — бездоганно зімітувала голос матері Мей: досконало вивірені інтонації, від яких заносило духом тенісних кортів та судових залів. — Схоже, її протягнуло на одному зі званих вечорів, куди ми так любимо ходити.

— Он як. Сподіваюся, це не перейде в ангіну, як минулого разу, коли в коледжі була вечірка.

Саме тоді до воріт під'їхала розбита машина. Вони купили нову — попередня так і залишилася на Тауерському мості — та Мей знала, що то вони.

На автівку людей, котрим відомі магічні таїнства, вона аж ніяк не тягнула. Синя, з подряпинами і коричневим павутинням старої іржі на дверцятах з боку водія — так, ніби збіглися зморшки в кутиках очей старого. Машина стояла перед чорно-золотими воротами, а платан кидав на покоцаний дах жовті зірчасті тіні. Нічого незвичайного.

Мей дивилася, як із пасажирського боку відчинилися дверцята, і на вулицю тяжко ступив Алан. У темно-рудому волоссі заплуталися сонячні золоті відблиски.

Вона спіймала себе на тому, що вчепилася в телефон з усієї сили. Переклала його в другу руку і спробувала зігнути неслухняні затерпі пальці.

— Ем, так! Я так кашляю, так кашляю, — ні з того ні з сього сказала вона у слухавку.

— Перепрошую? — дуже сухо озвалася секретарка. — Мені здавалося, це місіс Кровфорд.

— Здається, у мене така ж хвороба, як у Мевіс, — Мей старанно покашляла. — Ці звані вечори — просто розсадники зарази. Вибачте. Мушу йти.

Вона опустила слухавку — повз апарат, глянула на руку сердито і

зраджено та поклала вдруге, як нормальна людина. Продзвенів домофон, і Мей, не відводячи погляду від вікна, натиснула на кнопку. Ворота відчинилися.

Алан прошкутильгав до вхідних дверей. Кульгавість — найперше, що вона помітила в цьому хлопцеві — тоді ще просто продавцеві у місцевій книгарні, який червонів щоразу, коли вона до нього зверталася. Всього лише на децицію сповільнений крок — він не дозволяв каліцтву сильно його обмежувати, та й не приховував — і через це хлопця вважали беззахисним. Найдосконаліший камуфляж — від того, що справжній.

Його брат ступав поряд — завжди на крок позаду чи попереду, готовий обороняти або прикрити спину. Мей подумала, що Нік зроду не здогадається йти з кимось поруч. Скласти комусь компанію? Безглуздо і непрактично — вирішить він.

Нік не здавався беззахисним. Та він і не намагався.

Коли брати були разом, Аланове каліцтво тільки сильніше кидалося у вічі. Нік рухався, як протічна річкова вода, заледве видима у нічній пільмі: плавно і досконало. Не зауважиш, поки не стане пізно. На таку грацію було страшно дивитися: бачиш, а голос у голові нашіптує — якщо він кине́ться тобі у горлянку, ти до останнього цього не помітиш.

Мей відчула, як загупало серце і обпекло щоки, а тоді розсердилася на себе за таку дурість.

Вона спустилася вниз, з кожним кроком повторюючи собі: все гаразд, вона їх покликала, бо їй необхідна допомога, їй зовсім не хочеться бачити ні одного, ні другого. Приготувала кілька спокійних і практичних фраз.

Щойно вона відчинила двері, вони всі до одної вилетіли з голови.

Свого часу Мей із Джеймі гостювали у братів Райвз більше тижня, Мей знала їхні обличчя так само, як лиця хороших друзів, але не бачила їх відтоді, як вбила людину і дізналася правду про Ніка. Тепер вони видавалися зовсім інакшими, знайомими, але якимись новими. Вона і сама почувалася іншою — ніби її розламали та зібрали назад, от тільки деталі не дуже складаються у правильний візерунок. Алан та Нік були справжні. Все було справжнім — і той світ магії, що так різнився від життя в Ексетері. Алан і Нік означали магію, небезпеку та кров, згадка про яку будила дівчину щоначі.

— Привіт, — вона ширше прочинила двері, пускаючи гостей усередину.

— Радий знову побачитися, Мей, — обійняв її Алан.

Мей оторопіла — не від обіймів, а від того, який він сильний. Коли вона вперше побачила худорлявого симпатичного Алана — рудого хлопця із добрими очима за скельцями окулярів — то спочатку подумала, що він милий, беззахисний і зовсім не її тип.

Тепер вона знала правду, і все одно на мить розгубилася, варто було йому обвити її руками. Очі говорили Мей одне, а відчуття — зовсім інше. Цей хлопець був міцний і жилавий, під її пальцями перетікали тверді м'язи рук та плечей, а тонка футболка — Мей відчула на дотик — прикривала пістолет.

Алан аж ніяк не беззахисний. І він не приховував це від неї.

Спочатку вона навіть не здогадалася теж його обійняти, завмерла, притихла — і тільки як він відсунувся, закинула руку йому на плече. Обоє зніяковіли: Мей за нього схопилася, а він знову ступив уперед — надто близько — і вони знову відстрибнули в різні боки.

Мей не чекала обіймів від Ніка. Не дочекалася навіть привітання.

Він сперся на двері, склавши руки на грудях, і кивнув їй. Вона запросила у дім, і він пішов за ними у вітальню, незмінно на крок позаду, обережною тінню ступаючи за братом.

Мей бентежилася, не знала, що говорити — і це її дико бісило, тож вона витягнула останній козир: як і належить справжній дочці своєї матері, Мей зіграла чемну господиню.

— Сідайте, — припросила вона і почепила усмішку, наче значок. — Щось будете, хлопці? Сік? Чай?

— Сік, якщо можна, — попросив Алан.

Нік похитав головою.

— Що, ти більше не розмовляєш? — визвірилася Мей і одразу ж пошкодувала про це, хоч язик відкушуй собі з досади.

— Розмовляю, — Нік смикнув кутиком рота. — А ти, як я бачу, і досі всіх дістаєш.

Його глибокий голос нагадував Мей полум'я: тихий і низький небезпечний гул, що час від часу потріскує — як тут не сіпнутися? Голос Ніка — як Аланова хода. Одразу ясно: щось там не так.

— Таке вже у мене хобі, — сказала Мей і пішла за соком для Алана.

Коли вона повернулася, Алан — порядний гість — сидів у кріслі коло каміна. Нік ходив із кутка в куток, неначе дикий собака, закритий у домі: видивляючись ознаки небезпеки і завжди готовий до втечі. Він нахилився над роялем і підвів погляд — сторожко та спокійно — коли вона стала на порозі. Мей інстинктивно ступила назад, вхопивши дверну ручку вільною рукою, у другій — склянка холодила враз спітнілу долоню.

Вона завжди трохи нервувалася, коли дивилася у Нікові очі, а тепер, коли знала причину, стало ще гірше. Його пильний погляд нічого не виказував, очі — вікна не в душу, а в інший світ, без зірок і місяця, де ні світла, ані тепла.

Тоді він поглянув на клавіші рояля — і знову став найгарнішим хлопцем, якого вона коли-небудь бачила: пухнасті вії, високі вилиці, чорне, як сажа, густе волосся — настільки чорне, що навіть не відливає — до нього так і хочеться доторкнутися, і повні губи, що мали би бути виразними, але чомусь не були.

— Ти граєш? — спитала вона, відчула себе дурепою і розлютилася. Їй не часто доводилося почуватися дурною.

— Ні, — прозвучав той низький безбарвний голос. Мей вирішила, це все: Нік завжди беріг слова, ніби у нього їх мало і вони от-от закінчатся. Але він продовжив: — Алан раніше грав. Коли ми були малими.

— Сто років тому, — вставив Алан невимушено. — А ще я був у футбольній команді та грав на гітарі. Але найкраще в мене виходило з бубном.

Він не сказав, що це було до того, як їхній батько помер, і до того, як Алана покалічило — коли у них ще були гроші. Мей учепилася за дверну ручку, їй стало соромно за весь будинок.

— Можна купити піаніно, — мовив Нік.

— І що, в саду поставимо? — Алан тихо пирхнув.

— Можна перебратися у більший будинок. Можеш грати на піаніно. Можеш грати у крикет. Можна все, що завгодно...

Мей ніколи не чула, щоби в Ніковому голосі звучали бодай якісь почуття, зате не раз у ньому звучала погроза. Нік не кричав, але він говорив — і все притишувалося... Його неможливо не почути: так само лунко лезо свистить серед мертвої тиші.

Вона пам'ятала: Нік уже говорив таким тоном у той вечір, коли вдарив брата. І пам'ятала, як спокійно Алан узяв його на приціл.

Алан обірвав Ніка.

— Ні, Ніку. Не можна. — Він відвернувся від брата і поглянув на Мей. — Мей, ходи сюди — дякую — і розкажи, що саме трапилося із Джеймі. З яким магом він сплутався? Що відбувається?

І Мей опинилася у кріслі навпроти Алана — рука досі витягнута і пальці застигли в повітрі, хоча склянку він уже забрав — розгублена і майже зла. Ось у чому біда. Не те, щоби ці двоє їй не подобалися — подобалися, але з ними вона нічого не контролювала. А Мей хотіла мати все під контролем.

— З Джеральдом, звісно, — виплюнула Мей. — Він говорив, що за нами повернеться — і повернувся. Тільки я не знала, і... і, очевидно, Джеймі з ним зустрічався, а мені не сказав. Я бачила їх, вони трималися, наче друзі. Його прокляте Обсидіанове Коло хотіло вбити Джеймі два місяці тому! Я не знаю, що він зробив, яку він має владу над Джеймі... Я нічого не розумію.

Саме тому вона кинулася до них по допомогу. Знову.

Мей стиснула кулаки і втупилася у камінну решітку. Вона терпіти не могла таку безпорадність.

Вона дивилася в інший бік, коли двері широко прочинилися, і пролунав голос Джеймі:

— Мей, ти насправді хвора... ой.

Мей обернулася: Джеймі завмер від подиву, тримаючись рукою за дверну раму. Схвильований вираз примерз до його лиця, ніби Джеймі забув, що той уже не потрібен. Мей і сама не чекала, що раптом так на нього розсердиться.

Ніка він зараз злякався більше, ніж у алеї — Джеральда. І ким би Нік не був, він їм нічого поганого не зробив, тільки допомагав.

— Привіт, Алане, — привітався Джеймі, щира усмішка торкнулася його губ, але швидко зникла. — Ніку. Щ-щ-що сталося?

“Дострибався, ось що,” — подумала Мей злорадно, ніби їй вісім років: братика зараз сваритимуть. Вона повернулася до Ніка, сказати йому — показати йому: вона знає, що вони перед ним у боргу, вона не боїться.

Нік витягнув меч.

* * *

Це було так дико, що Мей спочатку навіть забула розсердитися. То був її дім: лискуча холодна підлога, високі стелі та білі стіни, схожі на чисті аркуші — мечі та чари сюди не впишуться.

І хоч вона знала правду, Нік однаково здавався їй частиною нормального світу. На ньому була футболка і джинси. Він не повинен розмахувати мечем, і все ж... Блискуче лезо не тремтіло в його руках, він тримав його звично і вміло та ступав уперед так тихо, як кіт на полюванні — і з кожним кроком здіймав меча, поки вістря не вперлося Джеймі в горлянку. На мить Мей злякалася, що Нік не спиниться.

Він зупинився.

— Знову в біді, Джеймі? — спитав Нік. — Схоже, це в тебе хобі таке. А я вже втомився тебе витягувати. Мало тобі було минулого разу, чи що?

Джеймі ковтнув слину, кадик його смикнувся, і лезо дряпнуло тоненьку шкіру.

— Я бачу, довкола тебе повно магії, — продовжив Нік іще проникливіше. — Хто тобі її дав? Чи краще спитати, за що? Мей нам розповідала, яка в тебе завелася компанія. Може, не варто було надриватися, і хай би маги перерізали тобі горлянку, коли була така нагода? Вони би так і зробили, знаєш...

Джеймі поворушив губами, прочистив горло, і тільки тоді зміг видушити:

— Я знаю. І я не...

— *Не бреш* мені, — вищирився Нік. — Я цього не люблю.

Нік зробив крок уперед, повільно, і Джеймі відступив, уперся спиною в двері — йому було нікуди тікати.

— *Досить!* — Мей скочила на ноги, готова підійти, зупинити, але ситуація різко змінилася.

Джеймі вже не здавався наляканим і невпевненим. Він схилив голову набік і зміряв Ніка довгим, спокійним поглядом. Тоді витягнув руки і обережно стиснув лезо поміж долонь. Мей не бачила Нікового обличчя, тільки потилицю, і на мить дуже про це пошкодувала, поки не пригадала, що не побачить й сліду емоцій — навіть якщо він збереться порізати Джеймі руки.

Нік напружився, готуючись чи то напасти, чи захищатися.

Джеймі заплющив очі.

Меч між його долонями розлетівся насінням перезрілої кульбаби, розсипався сотнями блискіток довкола супротивників. Сталеві цяточки опускалися на підлогу і загасали, поки не стали порохом, ледь помітним на сонці.

— Я не маг, — прошепотів Джеймі. — Не маг. Я знаю, що я вам винен. Знаю, що ви могли кинути мене на смерть, і якби Мей не вбила мага заради мене, я би помер. Ви стільки для мене зробили — більше, ніж досить. Я не хотів вас обтяжувати. Я хотів сам розібратися!

— Відпусти його, Ніку.

Мей мимоволі обернулася на звук. Алан подався уперед, але не збирався вставати. Мей зараз тільки помітила: він такий же напружений, як і брат.

Алан не віддавав цього тихого наказу, поки Джеймі не сказав, що він — не маг.

Нік і виду не подав. Лезо зникло — але пусте руків'я залишилося, і він підкинув його в повітря, неначе іграшку.

День був сонячний, бліде саяво люстри програвало в яскравості, але раптом якимось незвично зблиснуло на руків'ї. Спалах видовжився у промінь, де раніше було лезо, а коли Нік упіймав руків'я — обернувся залізом. Меч став цілий.

— Думаєш, без меча я не зможу тебе вбити? — м'яко запитав Нік.

— Та ні, — голос у Джеймі тремтів. — Але не треба було мені погрожувати.

— *Зараз же* його відпусти, — наказала Мей.

Нік звернув на неї уваги не більше, ніж на Алана.

— Я тобі не погрожував. Я тебе залякував. Погрожують словами, — пояснив Нік. — Я більше люблю мечі.

Тоді він відступив, закріпив відновленого меча за спиною, де під футболкою не видно перев'язі, і додав:

— А це — мій улюблений меч, — Нік відвернувся від Джеймі та підійшов до вікна. — Більше його не рухай.

Він сперся до віконної рами, закинув одну ногу на привіконний диванчик і відвернув лице від усіх. Джеймі полегшено видихнув та відкинувся на двері — і, звісно, відразу ляпнув дурницю.

— Ці твої мечі... — весело спостеріг він. — Щось компенсуєш?

Кутик Нікового рота трішечки піднявся вгору.

— Ні.

Він, вочевидь, не збирався ще щось казати, але жарт дещо розвіяв напружену атмосферу. Мей повернулася у крісло, а Джеймі всівся на килим поміж нею та Аланом, скрутився у клубочок і прихилився до крісла Мей. Вона торкнулася кінчиків його настовбурченого, вкритого гелем волосся, і він їй усміхнувся.

— Коли ми вже позалякували одне одного мечами, думаю, прийшов час світських розмов, — оголосив Джеймі. — Як справи, Алане?

— Добре, — відказав Алан. — Що там із Джеральдом, Джеймі?

— Він мені нічого не зробив, — випалив Джеймі. — Він підійшов до мене після школи десь... тижні зо два тому. Я злякався, але він нічого мені не зробив і сказав, що не збирається навіть. Він тільки хотів зі мною поговорити. Я не хотів, але що мені залишалося, бігти до Мей? Після всього, що вона вже зробила? Вас видзвонювати?

— Можна було й подзвонити, — запевнив його Алан, дуже тепло — ні Мей, ні Джеймі не втримали вдячної усмішки.

— О, так, — погодився Нік. — Дзвони, коли захочеш. Обоємною пустопорожні балачки.

— Ми справді тільки поговорили. Я не хотів утягувати когось іще. І не хотів підставляти Мей, — сказав Джеймі. — Не подумайте, що я йому довіряю. Ні. Я знаю, він шкодить людям, але він говорив розсудливо. Він просив тільки вислухати, і я подумав — якщо я послухаю, може, він просто піде.

— Ти знаєш, цим магам тільки одного треба, — сказав Нік.

Джеймі раптом увесь почервонів. Нік осміхнувся та продовжив:

— Заманити тебе у магічну армію темних сил.

Джеймі кивнув насторожено.

— Я відмовився. І зараз теж. Усе під контролем.

— Ага, повністю під контролем, — не витримала Мей. — Я бачила тебе у тому завулку, і твій новий друг заморозив мене, не встигла я навіть писнути. Ніби собаці сказав «сидіти», чи на кнопку «пауза» натиснув. Ніби я йому *забавка*.

Джеймі поглянув на неї широкими, стривоженими очима, але Мей не готова була його вибачити. Вона відвернулася і зупинила погляд на

Нікові — він так і стояв поодаль, дивлячись у вікно. Рука його розслаблено лежала на стегні, великий палець — за поясом джинсів, і Мей помітила: у нього з'явився срібний перстень. На сріблі було щось вирізьблено, Мей тільки не могла розібрати, що саме, і їй стало дивно. Нік не схожий був на любителя прикрас.

Ніби їй не байдуже. Ніби вона взагалі щось про нього знала.

— Вибач, Мей, — гірко промовив Джеймі. — Він просто думає, що... що маги кращі за інших. Це не його провина. Він був ще зовсім малий, коли почав чарувати, і тому рідні жахливо до нього ставилися, а тоді за ним прийшли маги — йому було, мабуть, десять, — і він так зрадив, що його *врятували*, він повірив у все, що вони казали. Це не значить...

— Що він — погана людина? — уточнив Нік. — Він убиває людей. Я, звісно, не експерт, але хіба це не ознака поганої людини?

Джеймі розлючено поглянув на Ніка.

— Ти вбив набагато більше. Який тоді ти?

— А я не людина, — буркнув Нік байдуже. — Ти ж пам'ятаєш.

Запала коротка і дуже гостра тиша.

— Якщо ти не маг, — тихо і замислено почав Алан, нібито й не помітивши жодної напруги, — як ти чарував, ото щойно?

— Я тренувався, — зізнався Джеймі. — Трішечки. Джеральд мене трохи вчив. — Він затнувся. — Вибачте. Я... я більше не буду.

Джеймі здавався таким винуватим, Мей серце краялося, хоч вона і сердилася на нього. Він народився із цими силами і роками їх приховував. Він навіть їй не сказав, і Мей це злило. Вона образилася за брехню, за те, що робив із нею дурепу, але їй так боліло, що брат говорить про чари, мовби про злочин.

Мей хотілося сказати йому: «Це не обов'язково», але вона не збиралася підтримувати цю його дружбу з Джеральдом.

Нік, схоже, дилемою Джеймі не переймався.

— Я чую на тобі магію. Не такі дрібні фокуси, з якими ти грався. Це щось серйозне. — Він схилив голову набік, замислившись. Нік завжди здавався замисленим, а не схвильованим, коли людей охоплював страх. — Якщо ти не брався до великих чарів, — тихо продовжив він, — значить, хтось наклав на тебе могутнє закляття. Це тобі хоч трохи цікаво?

Джеймі страшенно зблід.

— Схоже, твоєму друзяці Джеральду не можна довіряти, — продовжив Нік. — Я просто шокований.

— Панікувати рано, ми поки нічого не знаємо, — розсудив Алан. — Може, й нічого страшного. Я, звісно, не дуже довіряю Джеральду, тому, думаю, краще повернутися до Ексетера, поки не розберемося, що до чого.

— Я думаю, краще їх усіх убити, — сказав Нік.

Джеймі одночасно із ним випалив:

— Не треба заради мене переїжджати.

Алан вирішив відповісти Джеймі.

— Та нічого. Ми часто переїжджаємо і хочемо допомогти, тим більше, тут гарна компанія. — Він злегка усміхнувся Мей. — Плюс, добре було б осісти хоч десь на трохи. Може, у Ніка з'являться друзі.

Нік насупився, дивлячись у вікно.

— У мене вже є друзі в Ексетері. Ну... ці, знаєш, вони ще коло велосипедних сараїв тусуються, Джеймі завжди дістають.

— Ага, круті та класні, — тихо буркнув Джеймі. — Ти їх, головне, тримайся.

— Ім'я запам'ятай спочатку, хоча б одне, — різко осмикнув Алан. — Коли ви вже з ними друзі.

Мей виструнчилася у кріслі. Вона ще не чула в Алана такого тону.

— Ну добре, — відгризнувся Нік і звернув похмурий погляд на Джеймі. — Гов, Джеймі. Будемо дружити?

Джеймі ошелешено кліпнув.

— Ем, — він трохи почервонів. — Ем, добре. — Він подумав і додав: — Друзів не залякують велетенськими страшними мечами, гаразд?

Нік пирхнув.

— Гаразд.

— Бачиш, Ексетер уже йде на користь, — повеселішав Алан, і Мей подумала — ні, напружений тон їй, мабуть, почувся. — Джеймі? Можеш домовитися про зустріч із Джеральдом?

Мей стало цікаво, чи знає Джеймі якесь закляття, щоби зв'язатися із Обсидіановим Колом? А, може, у Джеральда є поштові голуби?

— Ну звісно, — відгукнувся Джеймі. — У мене є номер його телефону. — Він завагався на мить, а тоді невпевнено продовжив: — А

що... що ви з ним зробите?

Джеральд думав, що маги — кращі за інших. Він убивав звичайних людей, згодовував їх демонам заради магії, а Джеймі однаково хвилювався, ніби Джеральд йому — справжній друг.

Звісно, Нік та Алан також друзі, а Мей знала, на що вони здатні...

Був час, коли Нік здавався їй більше, ніж другом, і Мей навіть думала — може, вона йому теж подобається.

Помилялася. Він тільки хотів її використати — братові насолити.

Байдуже, що Нікові було начхати. Мей тоді думала, він просто вродливий хлопець, а те, що дивний — бо все життя ховався від магів. А тепер вона знає: він демон, якого Обсидіанове Коло вселило у немовля, і хоч виховували його так, як людину — він демон, істота з іншого світу, істота, що живиться людьми. Між ними нічого не може бути.

Вона відвела погляд від Ніка, мовчазного, похмурого при вікні, і позирнула на приязне обличчя того, хто виростив демона, дав йому волю і випустив у світ.

— Я тільки хочу поговорити, — заспокоїв Алан, дивлячись на Джеймі. — Поки що.

Вісниця на порозі

ей вирішила прогуляти кінець уроку, щоби відшити Себа. Відпросилася у вчителя з математики в туалет, «типу як терміново». Містер Черчілль одразу її відпустив: у його страждених очах читалося зболене «чому я не вчитель у школі для хлопчиків?»

У Себа мало бути малювання, в новому корпусі — відштукатуреній одноповерховій будівлі, затиснутій поміж велосипедними сараями і спортивним майданчиком. Мей уже підходила, коли пролунав дзвінок, і школярі — а між ними і Джеймі — висипали на вулицю, немов рятувалися від смертельного вірусу освіти, розпиленого у класній кімнаті.

Всі, окрім Себа — він любив малювати і зараз, мабуть, закінчував роботу, вирішила Мей. Доведеться самій іти всередину.

Розмова передбачалася неприємна.

Мей не збиралася зустрічатися з хлопцем, який ображає її брата, але Себ став їй порятунком від туги за ліхтарями Гоблінського Ярмарку, за яскравими та небезпечними спалахами магії навколо. Було так добре — хотіти чогось нормального.

...Мей було дуже нелегко у ті перші дні після повернення. Вона сиділа на уроці — і раптом її обливало страхом: ніби чийсь погляд уперся в потилицю, і маги зараз вдарять у спину, а з ними — демони. А тоді посеред англійської рука сама потягнулася до ножа — того, що вдома, в шухляді, про який вона силувалася забути.

Мей тоді вискочила зі школи, опустила на розсипчастий гравій, зіперлася спиною до облущеного дерев'яного сараю — і побачила.

Хлопець стояв до неї спиною, але вже розвертався — темне волосся, широкі плечі та довгі ноги, і ніс, прямий, наче ніж, у профіль — і серце у Мей тріпнулося, застукотіло: *він* приїхав.

Тоді вона роздивилася ясні зелені очі — Себові очі, сяйливі, ніби сонце крізь листя просвічує — і яскраву усмішку.

Нік так не вмів усміхатися.

— Привіт, — озвався Себ трохи ніяково і поспішив до неї, тяжко шургаючи ногами — себто, дивися, Мей: насправді це знехотя. — Ти Мей, так? Сестра Кровфорда?

— Ага.

— У тебе щось сталося? — запитав він і замовк на мить присоромлено. — Тобто, я бачу, що сталося. Я можу якось допомогти?

— Навряд, — чесно зізналася Мей.

— А якщо я тут постою без діла, не знаючи, що сказати — це тобі допоможе?

— Взагалі, так, — вирішила Мей після недовгих роздумів. — Тобі не важко?

— Зовсім ні, — Себ знову саянув усмішкою. — Якщо треба «без діла», звертайся до мене. Я можу тинятися без діла годинами безперестанку. Тижнями. Скоро вже буде місяць, як я без діла, а це особистий рекорд.

— Вітаю.

Потім вони ще мовчали, але він був поряд. Вона зиркнула на нього кілька разів, і він невпевнено їй усміхався, і вони обоє підпирали велосипедний сарай, доки не продзвенів дзвінок на наступне заняття.

Наступного дня вони з Ерікою зустріли Ерікового хлопця, Тіма — і Себ був із ним. Мей подарувала йому свій найкращий усміх:

— Як справи? Досі без діла?

Себ трохи зачервонівся.

— Та ніби.

— Так тримати, — похвалила Мей, і Еріка розусміхалася, щойно вони відійшли.

Відтоді Себ увесь час крутився поруч, і всі — Мей також — вирішили: все ясно, тепер тільки хай Аннабель випустить Мей із дому.

Тоді їй було радісно, але Мей не потрібен хлопець, який шпиняє її молодшого брата.

Мей випростала плечі, штовхнула двері в клас і почула Себові благання:

— Будь ласка. Будь ласка, не проганяйте мене.

Мей тихесенько причинила за собою двері. Себ стояв до неї спиною і говорив по телефону. Він так сильно стискав побілілі пальці, аж Мей злякалася, що корпус мобільного розлетиться.

— Так, — видихнув він за мить розпачливо, як дитина. — Звісно. Я обіцяю. Я більше не буду.

Він глибоко, судомно зітхнув.

На другому кінці дроту, мабуть, і договорити не встигли, він випалив:

— Я зроблю все, що скажеш!

Ще два хриплих зітхання, а тоді тихо:

— Так. Так, дякую.

Він відбив, а тоді притулив телефон до лоба.

— Привіт, — озвалася Мей йому з-за спини. — Я би сказала, що ненавмисне почула, але... навмисне. Я просто безсоромно впхала носа в чужі справи. Ти як, нормально?

Себ рвучко розвернувся, побілівши під літньою засмагою.

— Ага, — голос його дрижав. — Так. Я говорив із опікунами.

Мей щось таке чула, ніби у Себа складна ситуація вдома і він часто переїжджає, але не знала, що він живе не з батьками.

— Тобі там добре?

— Ага, — уже спокійніше мовив Себ. — Навіть дуже. В сиротинці і в попередніх родинх було не так щоби, але ці мають роботу. Хороші люди. Добре годують. Гарний будинок на Леннокс-стріт.

Він глипнув на неї нажахано, а тоді враз опустил погляд. Спочатку Себ заховав телефон у кишеню, а далі рук нічим було зайняти. Тоді він почав смикати довгий рукав, не піднімаючи голови. Краї манжета трохи поторочилися.

Він завжди ходить на довгий рукав, струмом ударило Мей. Може, у нього синці, чи навіть шрами.

— Вони почули, що я зачіпав Кровфорда, — Себ сказав тихо. — Розсердилися. Я... я злякався, що мене проженуть. І ти мене бачила тоді, я знаю. Ти прийшла сказати, щоби я відчепився.

Мей силою волі перестала уявляти, які жахіття могли бути у Себа в минулому, і зосередилася на тому, що знала достеменно. Вона знала, хто їй важливіший.

— Ага, — вийшло значно м'якше, ніж їй хотілося.

— Я більше не буду, — вибухнув Себ. — Я не для того, щоби ти передумала. Це правда. Я його ні разу не вдарив. Клянуся. Я увесь час собі кажу: «не треба», але він мене бісить.

— Мушу тобі сказати, цей аргумент мене не переконує.

Себ знову смикнув рукав, потягнув пальцями нитки.

— Я просто... пам'ятаю, як бився зі зламаною рукою, вчився

триматися осторонь, а Кровфорд ходить усюди, ніби життя прекрасне, патякає, що йому заманеться, і я сатанію. І я завжди... таке враження, що він щось знає і нікому не каже, що усі його жартики та вдавана безпорадність — це він насміхається.

Мей стало страшно, вона й не думала, що Себ настільки спостережливий.

— Джеймі не має від мене секретів, — сказала вона обережно.

Себ трохи згорбив спину.

— Байдуже. Це не виправдання. Я розумію. Завжди розумію, коли не злюся. А тепер я розчарував людей, з якими живу, і тебе розчарував. Я... вибач. Я більше не буду. І я не ображуся, якщо ти більше не захочеш мене бачити.

Він нарешті залишив рукава у спокої, кинув на неї один винуватий погляд, а тоді відвернувся і почав збирати у наплічник речі: олівці та великий зелений альбом. Мей ступила ближче — на крок, другий.

Себ завмер, ніби повірити не міг, що вона не пішла.

Мей злегка йому усміхнулася.

— Слухай. Ще раз образиш мого брата, і... ну, може, колись твоє тіло і знайдуть. У відкритому космосі. Принаймні, кілька шматків.

Себ нервово розсміявся і відступив від неї на крок.

— І я не збираюся зустрічатися з хлопцем, який таке собі дозволяє, — продовжила Мей. — Але... ти підтримав мене у важку хвилину, а тобі бувало і важче, аніж мені. Будемо друзями. А там я подумаю. Справедливо?

Себ усміхнувся їй, просяявши, як дитина: щасливий і юний, і дуже вродливий. Підкорившись хвилинному імпульсу, Мей взяла його за руку. Він сіпнувся, але руки не забрав.

— Добре, — погодився Себ. — Будемо друзями.

— Мудре рішення, — зауважила Мей. — Сцена побоїв була б аж ніяк не приваблива. Я би тебе на порох стерла, і якби від тебе щось і лишилося, то хіба слізки.

До дверей вони пішли не рознімаючи рук.

«І жодних докорів сумління», — наказала собі Мей. То не брехня. Їй насправді подобався Себ, і вона хотіла підтримати його, якщо вдома у нього проблеми. Він допоміг їй, коли вони були заледве знайомі — хоча б тому вона йому винна.

Він здогадався, що у Джеймі є таємниця, і бачив надприродні маніпуляції Джеральда. Варто за ним наглянути.

Мей захищає брата, і не збирається над цим побиватися.

Мей відчинила двері, ступила вперед — і пообіднє сонце вдарило просто в очі, засліпило яскравим золотом.

Приїхали брати Райвз, і, може, Мей буде легше, надійніше — почати зустрічатися з іншим хлопцем. А навіть якщо і так, то що? Треба радіти. Уперше у житті Мей вирішила не лізти у неприємності.

Світло потьмяніло, і перед очима затанцювали яскраві маленькі цяточки. Тоді Мей кліпнула — і розгледіла Джеймі. Він, мабуть, бачив, як вона заходила всередину, і вирішив її почекати. Брат дивився на їхні з Себом переплетені руки.

— Джеймі, — поклікала Мей, і вираз недовіри навпіл із люттю з'явився на його лиці. До Мей дійшло, як усе виглядало збоку. — Джеймі, послухай.

Джеймі не послухав. І сам не сказав нічого. Він затримав на ній ошелешений, зраджений погляд, а тоді розвернувся і побіг геть.

Мей одразу випустила Себову руку та побігла за братом, але за школою його не було — він просто зник.

Ось так. Ніби чари якісь.

Мей шукала його, та за годину облишила марну справу і пішла додому. Там, нагорі, у вітальні, матір пила чай із вісницею з Кола магів.

* * *

— Е, — сказала Мей, кмітлива та красномовна, як завжди.

Аннабель сяяла ввічливістю і манерами досконалої господині дому, бліда і невблаганна, як дуже ґречний упир.

Вісниця, натомість, здавалася зовсім звичайною. Темноволоса, у дорогому костюмі, але Мей легко уявляла її в джинсах і светрі, чиєюсь матір'ю. А тоді вона схилила голову набік, і зблиснули сережки: кола з ножами всередині, справжніми, тонкими і гострими, наче голки.

Алан пояснював, що всі вісники магів носили цей знак — «смерть кожному, хто посміє зачепити».

Мей завжди вірила: прикраси мають щось означати.

Цю Мей упізнала би і без сережок — бачила вже. Нік та Алан тоді

одразу витягли зброю, а її підфарбовані червоним уста склалися в усмішку — дещо надто спокійну, дещо надто жорстоку — і вісниця мовила: «Чорний Артур каже, що час прийшов. Віддай його річ».

Мей тоді навіть не знала, хто такий Чорний Артур і чого йому треба. Тепер знала.

Не знала тільки, як цю жінку звати.

Аннабель кліпнула їй двічі — материн варіант морзянки: «молодець, у мене гостя, а ти влетіла, як слон до порцеляни».

— Це моя донька, Мевіс, — сказала вона вибачливим тоном.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ